

[Knud Kristensen.]

fojes, at det ikke er en Sag, som kommer, om jeg saa maa sige, bag paa Regeringen og paa Ledelsen her i Tinget. Det er jo Lovforslag, som man i lang Tid har vidst skulde til Behandling. Man kan heller ikke sige, at de Lovforslag, der er stillet, er saa omfattende og vanskelige, at det skulde tage ret lang Tid at udarbejde dem.

Hvad selve Sagen angaar, maa vi, ligesom vi gjorde det, dengang Lovforslaget første Gang var til Behandling, inden det blev vedtaget i September, erkende, at som Situationen er, er en vis Bemyndigelse til den siddende Regering til at gribe ind og foretage visse Handlinger paakrævet. Derfor kan vi i og for sig ogsaa støtte den Tanke, som er nedlagt i Forslaget: at fortsætte med en saadan Bemyndigelseslovgivning til Handelsministeren og Landbrugsministeren.

Men jeg har forskellige Ting, som jeg gerne vil fremføre her. Det første er en Henstilling til Regeringen — og det vil vel i første Linie sige de to Ministre, som faar denne Bemyndigelse — om at tage størst muligt Hensyn til Rigsdagen og forelægge saadanne Sager for den, som der er Mulighed for at forelægge, og som er af væsentlig principiel Betydning, saa at det ikke gaar saadan, at Rigsdagen bliver sat helt uden for paa disse Omraader og det hele overlades til et af Ministeren nedsat Raad med dertil hørende Nævn — altsaa i Virkeligheden til Ministeriet selv. Jeg henstiller altsaa til Ministrene, at de tager alt muligt Hensyn til Rigsdagen og forelægger for den de Sager, som der er Mulighed for at forelægge under Hensyn til deres Karakter og under Hensyn til den Hurtighed, hvormed de skal gennemføres.

Men dermed er ikke sagt, at vi er enige i alle Bestemmelserne i den gældende Lov, som nu foreslaas forlænget. Vi synes for det første ikke, at en Forlængelse paa 7 Maaneder er nødvendig. Da Lovforslaget sidste Gang var til Behandling, arbejdede vi for, at Lovens Gyldighedstid ikke skulde være saa lang, som den blev, nemlig 7 Maaneder; vi kan ikke se, at det er nogen virkelig Nytte til at give den en saa lang Løbetid. Hvis det er nødvendigt at fortsætte, ligger det jo altid i Rigsdagens Haand at forlænge Lovens Gyldighedstid, og hvis visse af Partierne eller visse Rigsdagsmedlemmer ikke finder, at det er nødvendigt, faar de jo ved Forslagets Behandling Lejlighed til at udtale sig og tage Stilling hertil, altsaa, hvis Situationen skulde være en anden eller man skulde have høstet saadanne Erfaringer,

at man ikke mente, at man paa det Grundlag, som man hidtil havde anerkendt, kunde tage Medansvar for en Fortsættelse. Jeg kan derfor ikke se, at der skulde være nogen som helst Nødvendighed for — heller ikke i den nuværende Situation — at forlænge Lovens Gyldighedstid med de 7 Maaneder. Man vil maaske anføre, at vi staar over for en Tid, hvor Rigsdagen normalt ikke er inde, men jeg tvivler om, at det er Regeringens Hensigt at sende Rigsdagen hjem, saadan som Situationen nu er, og i saa Fald finder jeg som sagt, at det er unødvendigt og i Virkeligheden ogsaa skadeligt at forlænge Loven for saa langt et Tidsrum.

Dernæst er der Spørgsmaalet om det Raads Sammensætning og Størrelse, som Ministeren har nedsat i Henhold til den gældende Lov, og som jeg gaar ud fra at det er Ministerens Hensigt, hvis ikke der kommer stærke Ønsker herfra, at sammensætte nogenlunde paa samme Maade som hidtil. Nu sagde den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, at vi kunde jo forhandle om det, men han mente, at man netop fra Rigsdagens Side havde ønsket en Repræsentation, hvad Ministeren i sin Tid ikke havde foreslaaet, og det er jo rigtigt. At de forskellige Erhvervsorganisationer ogsaa gerne vil repræsenteres — og ogsaa har Krav paa at blive repræsenteret —, og at det ogsaa vil være nyttigt baade for Raadet og Ministeren at kende de forskellige Erhvervs Ønsker, derom nærer jeg heller ingen Tvivl. Men der er jo en meget vigtig Repræsentation ud over disse i Raadet, nemlig Ministeriernes egne Repræsentanter, og jeg kan ikke se det nødvendige i, at Ministeren giver dem Adgang til Raadet, eller i hvert Fald ikke til Stemmeret; de giver jo Ministeriet Raad, de staar til Ministerens Raadighed, uanset om de er Medlemmer af Raadet eller ej, det er dem, han paa Embeds Vegne har at henvende sig til under almindelige Forhold, og derfor ogsaa nu, uanset om de er Medlemmer af et saadant Raad eller ikke. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at ser man sagligt paa Sagen, er det dem, Ministeren og ogsaa Raadet bedst kan undvære, og navnlig er der ingen Grund til, at de skal have Stemmeret i Raadet. Jeg henstiller derfor til Overvejelse at imødekomme Ønsket om, at Raadet bliver noget mindre samtidig med, at de forskellige Erhverv og Rigsdagen beholder den samme Repræsentation som hidtil, medens Antallet af selve Ministeriets Repræsentanter i Raadet indskrænkes, og at de i alt Fald ikke faar besluttende Myndighed eller Medbestemmelsesret i Raadet. Paa denne Maade kunde man